

[Laurits Pedersen.]

Administrationen af Loven er blevet klar over var nødvendige, og som tydeliggør Lovens Hensigt, og dem skal jeg derfor anbefale.

Man møder en Gang imellem ude omkring en vis Kritik i Anledning af, at Sagerne ikke bliver afgjort hurtigt nok. Grunden er muligvis den, at der er saa mange Sager, der skal fremmes. Men nu ved Forslagets Behandling kan man udtale Ønsket om, at Administrationen vil træffe saa hurtige Afgørelser som muligt; det vil være i alles Interesse.

Jeg kan ikke lade være med her at nævne et Spørgsmaal, som jeg ogsaa tror blev berørt under Lovforslagets Behandling i 1943, nemlig Spørgsmaalet om Foranstaltninger til at forhindre Nedlæggelse af Landbrugsejendomme. Med Hensyn til Landbrugsejendomme, der bliver købt af en Ejer af en anden Landbrugsejendom, har man det Indtryk, at Ejerne i vid Udstrækning søger at faa disse Ejendomme til at forfalde, idet de, naar de forfalder, udgaar af Landbrugsejendommenes Tal. Det er et Forhold, der sorterer under Politimestrene, men man har det Indtryk — det har sikkert de fleste, der bor paa Landet —, at der ikke haves Indseende nok med det. Der er i Virkeligheden mange Landbrugsejendomme, der udgaar som saadanne, fordi man ikke tager kraftigt fat paa dette Forhold.

Det er jo saadan, at hvis en Landbruger kommer i Besiddelse af en anden Landbrugsejendom, har han Pligt til at opretholde fuld Besætning ved Bestyrer o. s. v. og drive den som selvstændig Ejendom. Men det bliver omgaaet i mangfoldige Tilfælde, og man tager ikke kraftigt fat paa dette Forhold; saa forfalder mange Landbrugsejendomme, Bygningerne falder sammen, og saa udgaar de automatisk som Landbrugsejendomme. Jeg tror, man skal have Opmærksomheden stærkt henvendt paa dette. Man kan ikke, samtidig med at man i vid Udstrækning ønsker at oprette selvstændige Landbrug, finde sig i, at selvstændige Landbrugsejendomme forfalder paa Grund af det af mig her nævnte Forhold.

Bertel Dahlgaard: Vi kan tiltræde Lovforslaget i den foreliggende Affattelse.

Jeg vil gerne understrege det, som det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen sagde. Jeg tror, det vilde være meget nyttigt, om vi søgte at tilvejebringe Foranstaltninger over for det her omhandlede Forhold.

Indenrigsministeren (Knud Kristensen): Jeg takker de ærede Ordførere for den Vel-

vilje og Forstaaelse, de gennem deres Udtalelser her har givet Udtryk for.

Det ærede Medlem Hr. Henning Hasle var noget skuffet over, at den af Administrationen foreslaaede Ændring ikke var blevet medtaget. Jeg var egentlig ogsaa imod denne Bestemmelse, da vi første Gang havde Loven til Behandling, og da dette Spørgsmaal ogsaa var fremme. Jeg var imod den, dels fordi jeg ikke ansaa det for at være helt umuligt, at ogsaa Kommunerne kunde drive en vis Ejendomsspekulation og derigennem inden for visse Omraader bidrage til det, som det netop er Lovens Formaal at forhindre. Dernæst var der ogsaa den almindelige Betragtning, at naar man lagde saadanne Klausuler paa Privatpersoner, maatte man ogsaa optræde over for dem, der havde offentlig Myndighed at udøve, hvis de ikke holdt sig inden for tilsvarende Rammer, og jeg var dengang lige saa lidt som nu helt sikker paa, at man kunde bremse ved det almindelige Tilsyn, som Ministeriet har med Bykommunerne, og som Amterne har med Landkommunerne. Det er vel nærmest ud fra almindelige finansielle og økonomiske Betragtninger med Henblik paa selve Kommunens Økonomi, at man gennem dette almindelige Tilsyn tager Tingene under Overvejelse og ser paa, hvad der er ønskeligt eller ej.

Men jeg skal gerne tilføje, at da jeg kom til at staa over for den Ændring, som det ærede Medlem nu beklager er faldet ud, gjorde jeg ogsaa nogle af de samme Indvendinger, men i øvrigt sagde jeg: Vi lever jo i en Tid, hvor mange store Spørgsmaal tages op, og hvis det viser sig gennem Administrationen af Loven, at det ingen Betydning har, at dette staaer, ja, saa er jeg ikke saa formalistisk, at jeg af rent formelle Grunde vil opretholde en Bestemmelse, der i øvrigt i Praksis ikke viser sig at have noget virkeligt Indhold. Da dette Forslag imidlertid ogsaa vedrører Landbrugsministeriet, i den Forstand, at dette ogsaa udtaler sig om disse Dispensationer, og vi derfor hørte Landbrugsministeriet, saa mente dette at have Erfaring for, at denne Ændring, som Administrationen — navnlig Byejeendommenes Administration — ønskede gennemført, i høj Grad, eller i hvert Fald i nogen Grad, vilde forringe Lovens Effektivitet. Derfor, da Sagen laa saaledes, syntes jeg — alt taget i Betragtning —, det var det bedste at lade denne Ændring udgaa.

Det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen ønskede en hurtig Afgørelse. Dette Ønske kan vi sikkert alle bifalde, og skønt jeg ikke i de sidste Aar har fulgt denne Administra-